

Odešel náš přítel, znalec Jaroslav Maleček...

V sobotu 15. června odpoledne mi můj starší přítel Josef Běloušek zatelefonoval smutnou zprávu. Ten den byl se svým kamarádem Jaroslavem Malečkem na pravidelné schůzce nad známkami, a když jej přivezl zpátky, doslova před jeho domem v Roudnici nad Labem se mu udělalo těžko, zavrával a sesunul se k zemi. Přivolání zdravotníci se mu snažili pomoci, ale marně. Jaroslav Maleček zemřel. Bylo mu 84 let.

O necelý týden později, 20. června, se konalo poslední rozloučení. Proběhlo v pravé poledne v kapli hřbitova v Roudnici, a spíše před ní, tolik se tu sešlo lidí, kteří mu přišli dát sbohem. Byla tu rodina, představitelé města, v jehož čele řadu let stál, i mnoho dalších, kteří ho měli rádi a vážili si ho. A také filatelisté, kteří s ním sdíleli lásku ke známkám. Dva jeho nejbližší přátelé, Josef Běloušek a Václav Svoboda, předseda Svazu českých filatelistů Julius Cacka, a pak já, který jsem se s Jaroslavem Malečkem znal po desítky let a měli jsme se upřímně rádi.

Byl to krásný a důstojný obřad, při němž zástupce města pronesl řeč, v níž připomněl jeho život:

„Jaroslav Maleček se narodil 27. května 1940 v Praze. Pocházel ze skromných poměrů. Jeho tatínek byl elektrikářem, maminka pracovala příležitostně v zemědělství. S mladším bratrem Milošem vyrůstal v klidném rodinném prostředí venkovského domku v Libiši u Neratovic. Rád a s nostalgií vzpomínal na dětská léta a docházku do tamější vesnické malotřídky. Možná právě proto se po maturitě na Mělnické jedenáctiletce rozhodl pro studium na Pedagogickém institutu v Ústí nad Labem, dnešní Univerzitě J. E. Purkyně, a později nejen pro kariéru učitele, ale i dětského vedoucího a trenéra.

Poté co v roce 1959 promoval s aprobační matematika-fyzika jeho první profesní kroky vedly na základní školu v ústeckém Krásném Březně. Fyzikální odbornost si však dále zvyšoval i při zaměstnání. Jeho učitelská kariéra pokračovala na školách v Mostě a později v Roudnici nad Labem, kam se přestěhoval už s rodinou.

Byl i oblíbeným vedoucím volnočasových aktivit mládeže. Nesmazatelně se zapsal do místního sportovního života jako trenér a rozhodčí košíkové. Angažoval se i ve veřejném životě města, od roku 1981 byl po dvě funkční období jeho starostou.

Jeho největší životní vášní však byla bezpochyby filatelie. *‘Jakou radost jsem měl, když mi táta koupil sérii Dětem! Překrásné známky, které se líbily i jemu. Prý proto, že na jedné z nich byl chlapec nápadně mi podobný, jak mohu i dnes srovnávat s fotografií v rodinném albu. Byla to nejhezčí klukovská léta, kdy jsme vedle každodenních bitek s kluky ze stavby, jak se říkalo činžovním domům, podlehl kouzlu zámořských známek, zejména anglických kolonií. Vyším stupněm poznání byla četba časopisu Filatelie, kterou otec odebral od roku 1952. Pozorně jsem pročítal inzeráty a vybíral levné balíčkové zboží NDR. Objednal jsem si také katalog, albové listy a nálepky. Stal se ze mne skutečný filatelista,‘* vzpomínal Jaroslav později na své desetileté já a nadšením ze své první sbírky.

Jako vedoucí kroužku mladých filatelistů svět známek ukázal i další generaci. A nejen to. Po zvolení tajemníkem Svazu českých filatelistů po listopadu roku 1989 se mu koníček stal zaměstnáním. Zasadil se o jeho rozvoj – od mládežnické činnosti až po organizaci výstav světové úrovně. Byl i respektovaným znalcem zaměřeným hlavně na naše první výplatní vydání Hradčany. I v pokročilém věku neztratil ani špetku nadšení pro sběratelství, byl pracujícím důchodcem a po odchodu z funkce nadále přispíval svou odborností.

Vrátil se i do veřejného dění jako zastupitel města.

Jaroslav Maleček byl poctivým a laskavým člověkem milujícím život, přírodu, literaturu, umění... S manželkou Věrou, se kterou prožili krásných 55 let, vychoval tři děti: Jitku, Jaromíra a Janu. Věnoval se i sedmi vnoučatům. Do posledního okamžiku trávil volné chvíle s rodinou i přáteli filatelisty. Naposledy vydechl po návratu z takového setkání, před svým domem, v blízkosti svého nejlepšího přítele Josefa Běloubka, také zapáleného filatelisty. Všechny zanechal v hlubokém smutku. Budiž nám všem však útěchou, že prožil šťastný a naplněný život, ze kterého odešel tak, jak by mu mnohý jiný snad i záviděl...“

Já jsem se s Jaroslavem Malečkem seznámil před více než třemi desetiletími, počátkem 90. let, kdy se spolu s tehdejším místopředsedou Svazu filatelistů

Jaroslav Maleček se svým přítelem Josefem Bělouškem, samozřejmě nad poštovními známkami.

Josefem Bělouškem snažili vyřešit nedobrou situaci časopisu Filatelie. Ten tehdy hodně utrpěl změnami v distribuci, svaz na jeho další vydávání neměl peníze a dokonce hrozilo, že přestane vycházet. Dohodli jsme v krátké době vytvoření společnosti, do níž svaz vstoupil, časopis se tak podařilo zachránit a Jaroslav Maleček do něj pak po léta přispíval odbornými články.

Byl i mým starším kolegou v Komisi znalců Svazu českých filatelistů, kde se zaměřil zejména na emisi Hradčany. Častokrát jsem měl příležitost využít jeho ohromné zkušenosti v této oblasti. Asi nejvýrazněji mi pomohl, když jsem zpracovával rozsáhlou pozůstalost po prvorepublikovém pražském obchodníkovi se známkami B. Svobodovi, v níž bylo obsaženo i velké množství neupotřeбенých známek, bloků a archů tohoto vydání. Jen hodnoty 15 haléřů byla celá krabice! Tehdy mi pomohl s jejich identifikováním a jako první si všiml, že jsou mezi nimi i exempláře a bloky ze sedmé tiskové desky. Když jsme je pak společně vytřídili, podařilo se nám zrekonstruovat jejich celé dva archy! Vyobrazení rekonstrukce pak vyšlo v říjnové Filatelii v roce 2012.

Sběratelé jej asi nejméně znali jako tajemníka Svazu českých filatelistů, jímž byl více než čtvrt století. V roce 1989 začínal v jeho sekretariátu v Celetné ulici v Praze 1, pak se s ním přestěhoval na Žižkov, napřed do

Jaroslav Maleček se mnou na jedné z mnoha výstav, na nichž jsme se setkávali.

J. Maleček s manželkou na palmáře výstavy PRAGA 2008.

Seifertovy ulice a po čase do nedaleké Příběnické, odtud na Smíchov do Holečkovy, kde tenkrát působilo i Poštovní muzeum, a nakonec zpět do centra do Opletalovy ulice. Už jen opakované stěhování rozsáhlého archivu svazu bylo oříškem, který ale jako tajemník vždycky nějak zvládnul. Při své práci kladl velký důraz na činnost klubů a odborných společností, s nimiž udržoval úzké vztahy. S filatelisty se setkával i na výstavách a na stánku SČF na veletrzích Sběratel, kde se podílel i na bezplatné poradenské službě Komise znalců určené všem zájemcům.

Plamínek zájmu o sbírání zažehl i ve své rodině, v níž se vedle známek věnují zejména historickým pohlednicím. A právě úzký vztah k rodině byl dalším pojítkem, které nás s Jaroslavem Malečkem spojovalo. Potěšilo a zaujalo ho, že jsem na různé výstavy jezdil i se svými malými dětmi, některé byly dokonce ještě v kočárku, a tak v průběhu let sledoval, jak rostou a začínají jevit zájem o poštovní známky. A já měl naopak příležitost vidět, jak je pro něj rodina na prvním místě, a když se naskytla možnost řešit třeba otázku bydlení, neváhal – i když s těžkým srdcem – zbavit se nejlepších kusů své sbírky. Velmi jsem si vážil, že se se mnou o tom radil a po léta mě pověřoval zajišťováním jejich prodeje.

Když mi teď připadl úkol rozloučit se na stránkách našeho časopisu s přítelem a kolegou Jaroslavem Malečkem, přišla mi na mysl slova dávného doyena profesionálních obchodníků s poštovními známkami Zdeňka Prokopa. Ten neměl rád vzletné fráze a nejvyšším uznáním u něj bylo, když o někom řekl, že je to slušný člověk. Končím tedy toto ohlédnutí stejně: Jaroslav Maleček byl slušný člověk! F. Beneš

